

van Leuven of van Leiden het je verbeteren zouden. Je spreekt te wonderlijk mooi! Daar mag Dominus Ursinus gerust zijn broek bij leggen."

Hildegond haastte zich zwijgend heen te gaan.

Op den drempel van het vertrek bleef ze staan, en zag, de oogen vol tranen, naar den spottenden broeder.

— „De eerwaarde Ursinus zal komen! Wee u, zoo je niet naar hem luistert. De satan gaat rond als een brieschende leeuw! En de ure komt welhaast of later, dat je kerfstok zal worden afgedaan!”

VII.

DE AANHOUDER VERWINT NIET.

Februari en Maart 1618 waren zoo guur en onvriendelijk, als ze in het gemeen telken jaar in Holland plegen te zijn. Voor Gerbrand was het geene zaak zich buiten's huis te begeven. Dr. Joh. Fontanus en Dr. Coster kwamen beiden op tegen dit denkbeeld, door den patiënt, die zich genezen waande, op het tapijt gebracht. Nog steeds kwelde de hoest, en baatte geen middel, hoe ijverig ook gebruikt. De algemeene toestand van den lijder liet te wenschen over. Hij was neerslachtig, en bleef neerslachtig. Soms greep hij voor een oogenblik naar zijne penseelen. Hij had een klein stukje op den ezel — de snelvoetige Fortuin, eene naakte figuur op een kogel, uit een hoorn des overvloeds hare gaven mild over de aarde uitstortend. 1) Maar hij koesterde geene belangstelling in het schilderen eener godin, die hem tot nog toe zoo weinig gunstig geweest was. Slechts nu en dan bleef hij uit verveling eene pooze bij zijn schilderij.

Evenzoo ging het met zijne letterkundige werkzaamheid. Het plan voor een nieuw blijspel stelde hij voorloopig uit. Zijn geest moest vroolijker gestemd zijn. Daarenboven Van der Plasse had de eerste oplaag van den *Spaanschen Brabander* reeds geheel uitverkocht. Hij had hem voor eenige dagen de proefbladen tot een tweeden druk aangeboden. Tevens had Van der Plasse steen en been geklaagd over de vermetelheid van een gildebroeder, Nicolaas Ellertsz. Verberg, wonende in de Beurssteeg, die naar een slordig uitschrift, waarschijnlijk van de maats, die de klucht op den Eglantier gespeeld hadden, zijne *Klucht van den Molenaar* had in het licht durven geven. Er was dus besloten tot eene eerste uitgaaf van zijne drie kluchten: van de *Koe*, van *Symen* en van den *Molenaar*, waardoor hem gedurende zijne

1) Dit schilderij bevond zich in 1646 nog bij den inboedel, nagelaten door vader Adriaen Cornelisz. Bredero.